

Vedkommende ikke afskrækkende. Af dem vil, naar Overgangstiden er forbi, de $\frac{3}{4}$, altsaa 75 Mill. Kr., ramme Statskassen og de 25 Mill. Kr. Kommunerne. Den nuværende Alderdomsunderstøttelse er efter den sidste Statistik nøjagtigt gjort op til 59,6 Mill. Kr., omtrent 60 Mill. Kr. for Aaret 1920—1921, og jeg skulde tage meget fejl, om den ikke i indeværende Aar, 1921—1922, er yderligere forøget trods det begyndende Præfald. Altsaa nu betales der 60 Mill. Kr. til dette Formaal, 30 Millioner af Statskassen, 30 Millioner af Kommunekasserne. Hvis vore Ændringsforslag gaar igennem, vil Kommunernes Bidrag til denne Opgave blive nedsat fra 30 Mill. Kr. til 25 Mill. Kr., altsaa med 5 Mill. Kr., Statens Bidrag vil blive forøget fra de nuværende 30 Mill. Kr. — jeg tror endda, det er noget mere, men altsaa fra de 30 Mill. Kr. i 1920—1921 — til 75 Mill. Kr., altsaa med 45 Millioner. 45 Mill. Kr. er det for meget at ofre paa dette nye store Princip Gennemførelse i Livet, som vil opmuntre og begunstige Sparsommeligheden, medens vi i 30 Aar har gjort det modsatte. Jeg tror ikke, det er for meget. Man vil maaske finde det banalt at sige — men jeg vil dog sige det —, at naar Staten har Raad til at ofre 45 Mill. Kr. — det er netop noget saadant, der er Tale om — til et Militærvæsen, som efter Indenrigsministerens Udtalelser paa et Møde i Efteraaret aldeles ikke duer til Krigstjeneste —, det stod der i hvert Fald refereret i et Venstreblad; jeg har hørt, at Ministeren senere har rettet det, men i selve Venstrebladet stod det refereret paa den Maade, at Militærvæsenet ikke duer til Krigstjeneste — har man Raad til at ofre mellem 40 og 50 Mill. Kr. til et Militærvæsen, som vel alle nøgternt tænkende er enige om ikke kan værne vort Land, og som efter manges Mening saa langt fra kan sikre det, at det tværtimod gør vor Stilling meget mere usikker, maa man ogsaa have Raad til fra Statens Side at ofre et tilsvarende Beløb til de gamle veltjente Medborgere her i Landet. Dernæst vil jeg sige, at det, her gives ud, kommer igen. Kommer vi ind paa dette Princip, faar det klart og konsekvent gennemført, og det vil vi være med til, naar den korte Overgangstid paa 10 Aar er gaaet, vil det begunstige Sparsommeligheden, og dernæst kommer vi ind paa et helt nyt Grundlag i denne Sag, hvad vi fra vor Side lægger saa megen Vægt paa, vi kommer ind paa de faste Taksters Grundlag, den faste Aldersrente.

Det næste Skridt maa være, at vi naar hen til det, der altid har været Maalet fra

vor Side, nemlig den fuldt gennemførte Folkepensionering, saaledes at der sikres alle hæderlige, selvhjulpne gamle i vort Land fra en vis Alder en bestemt Folkepension eller Statsepension. Midlerne dertil maa tages ad Skattevejen gennem en fornuftig og retfærdig Skatteordning, og naar vi kommer ind paa det Grundlag — det maa være det næste store Skridt, det er Formaalet for Folkepensioneringen — saa er vi helt borte fra Klassegrundlaget, saa gaar vi over til det rene Samfundsgrundlag, hvor vi saa for Alvor begunstiger Sparsommeligheden, saa bliver der ikke Tale om Frædrag, saa bliver der ikke Tale om, hvorvidt man har mere eller mindre, saa kan man forskaffe sig en Livrente, hvorved man er i Stand til at supplere denne Folkepension op. Menselve Folkepensionen skal efter vor Mening være, hvad der er nødvendigt til et nødtørftigt, anstændigt Livsophold, og saa har enhver Ret til, ja, Opfordring til at supplere Folkepensionen op med, hvad han eller hun er i Stand til. Dette Princip vil i Virkeligheden være det, som Berg og Hørup ønskede at gennemføre allerede i 1890, de foreslog en Alderdomsunderstøttelse med faste Takster, ved Siden deraf foreslog de en billig Livrenteanstalt, hvorigennem Folk kunde supplere de faste Takster op.

I Slutningen af Udvalgets Betænkning tales der om, at Spørgsmaalet om Folkeforsikring har været under Overvejelse i Udvalget, og nogle Medlemmer kunde ønske, at man nu var gaaet ind paa Folkeforsikringsprincippet i Stedet for at gennemføre det foreliggende Lovforslag, men de har dog opgivet at stille Ændringsforslag derom, de vil ikke, skriver de — og det glæder mig — være med til at spænde Ben for det Fremskridt, her kan naas, nemlig Overgangen fra kommunalt Skøn til faste Takster, de vil ikke spænde Ben derfor ved at stille særligt Forslag, men ønsker, at Tanken om Folkeforsikring maa blive optaget til Overvejelse, og det har Ministeren lovet skal ske. Paa Socialdemokraternes Vegne har jeg i Udvalget erklæret, at vi intet har imod at overveje den Tanke, som Berg og Hørup var inde paa, at der ved Siden af de faste Takster blev aabnet Adgang til frivillig Opsupplering. Allerede den Gang udtalte afdøde P. Knudsen sig stærkt derfor, jeg husker, at han brugte mig som Medarbejder ved en hel Del forberedende Arbejder, som vi den Gang gjorde for vort Parti, for at forbedre Alderdomsunderstøttelsesloven af 1892, og jeg husker tydeligt, hvorledes P. Knudsen udtalte sig derom. Hans Efterfølger i Invaliditetskommissionen,